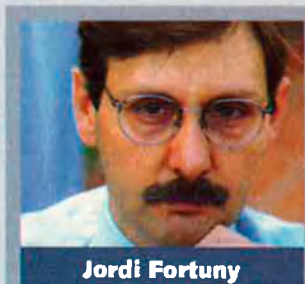


# La 'fórmula' Pujol



Jordi Fortuny

**“La normalització del català, un sistema de mitjans de comunicació públics, una policia autonòmica, una bona sanitat pública, tot això s’ha de pagar amb diners. Curiosament, en canvi, les competències en matèria de política econòmica de la Generalitat de Catalunya són ben petites, són molt limitades.”**

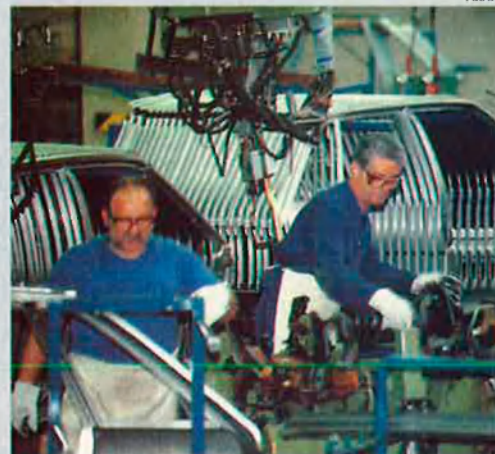
**J**a hi ha 135 nous diputats al Parlament de Catalunya. Alguns hi repeteixen i molts altres entraran al palau del Parc de la Ciutadella per primera vegada, amb la papeleta de fer noves lleis, i sobretot, d’impulsar i controlar la política d’un govern de Jordi Pujol durant els pròxims quatre anys. Potser és un bon moment per preguntar-se, sense manies, quina política econòmica pot fer-se des d’un govern i un parlament autonòmics com els de Catalunya que són dels que tenen més competències a l’estat espanyol. La política econòmica és la mare dels ous. No volem dir que sigui més important que les altres, sinó que sense política econòmica no hi ha altres polítiques.

La normalització del català, un sistema de mitjans de comunicació públics, una policia autonòmica, una bona sanitat pública, tot això s’ha de pagar amb diners. Curiosament, en canvi, les competències en matèria de política econòmica de la Generalitat de Catalunya són ben petites, són molt limitades. Aleshores... falla alguna cosa? En el fons no falla res: de política econòmica n’hi ha, el que passa és que *strictu sensu* no es fa només en el marc del Govern de Catalunya, ni en el del Parlament. Es fa, sobretot, a Madrid, inspirant-se com tot el món en el que es decideix a Washington, Brussel·les o Frankfurt.

La Generalitat de Catalunya, per tant, ho té molt difícil per fer una política econòmica completa. Tot i això, Jordi Pujol ha aplicat una fórmula amb grans resultats els últims anys, segurament la millor de les fórmules possibles en l’actual situació. No parlem de la manera, ni de l’encert a fer les coses, sinó de quina política ha fet: suport a la modernització de les empreses petites i mitjanes, tant industrials com comercial; molta projecció exterior del país per encunyar una “marca” que reforci i ajudi l’exportació i al mateix temps sigui atractiva a la inversió estrangera; pal·liar els desequilibris territorials intentant que a tot arreu hi hagi uns mínims de qualitat de vida...

I al mateix temps Pujol ha pogut fer “les altres coses”, importants des de Madrid, gràcies al fet que Felipe González ha necessitat el vots de Convergència i Unió al Congrés per a governar. D’acord. Però que consti que no és l’única solució per fer les coses que no es poden fer des de Barcelona, ni és una solució per sempre: parlant en plata, les solucions perquè la Generalitat de Catalunya pugui fer una política econòmica més potent són segurament el “concert” econòmic dels bascos o la independència, però de moment no és el cas...

Mentre hi hagi l’Estatut i la Constitució ac-



Factoria Seat. Es venqué des de Madrid.

tuals, es continuarà fent el que els catalans han fet sempre, que és influir a Madrid —i si pot ser a Brussel·les— per tots els mitjans possibles. Els últims anys, algunes decisions molt importants de política econòmica per a Catalunya s’han pres a Madrid, sota influència dels catalans, en èpoques en què el Govern espanyol no necessitava els vots d’en Pujol. Per exemple, la venda de Seat a Volkswagen, les inversions a Catalunya amb motiu dels Jocs Olímpics del 92...

Segons la situació política la cosa va més bé o no tan bé. En canvi, tornant al que dèiem al començament, dins de les competències de l’Estatut i prescindint del Govern de Madrid es poden fer coses senzilles però eficaces, com ha demostrat el mateix Jordi Pujol. Sense anar més lluny, ara el nou govern de CiU té l’oportunitat de convertir el Servei Català de Col·locació en alguna cosa més que una bona idea amb bons resultats. Es pot fer que respongui més bé a les necessitats de les empreses i dels treballadors que busquen feina, sense preocupar-se tant d’enganxar xinxetes al mapa d’oficines del servei.

També es podria fer realitat la “finestreta única”, tantes vegades promesa als empresaris per als tràmits davant l’administració, o posar-se d’acord d’una vegada sobre el futur de les cambres de comerç (en general els empresaris no estan en contra de les cambres, però no volen ser-ne membres obligatoris i pagar les quotes si no n’utilitzen els serveis). I abaratir els peatges de les autopistes i túnels, com s’ha anunciat, almenys dels que són negoci. El nou govern de la Generalitat tindrà molta feina, fent coses a Barcelona i influint a Madrid, encara que en els pròxims quatre anys no s’aconsegueixen el concert econòmic o la independència.